

„Küls se veib dige olla!” ütles wanna Tirk. „Minno kaddunud issal olli iska wanna vilja aidas, ja, et kül minno perres tānnini wanna visi ubkusseta ni ella-minne, kui fa ride tūffid feigis, ommiti ma ei joua ni paljo lome piddata, kui temma aiat perres olli. Minnulgi mõnni aasta tahhab willi kassinalts jáda, et ma kül siit-sadik veel ollen läbbiaianud maggas! üsse ette minnemata.”

„Sedawisi peab kül vimaks püsti nälj ja armoto waesus meie male tullemas!” ütles Hannuk'e Hants. „Rahwas suggib iska rohkemaks peale, ja vimaks meie lapsed surterwad nälga. Eks siis selle wasto volle abbi leida?”

„Rannatage veel piisut!” wastas Tommas. „Volle meie veel feik waesusse hakatust üllesvõtrud. Pärrast matame, kas leiame abbi selle wasto. — Ni paljo tunneme jo, misie Ma rahwas tahhab aina wanna visi pöido harri ja pölo tööd teha, ja ommiti ue reisi járel mõnda uhfust piddades suremat kullo tehtä. Saminne (pärim)

kassinam, kullo surem! Kus maias sugau-nenda, sedä kippub sant ahjo peale! Ja arwagem veel sedda rummalust: Mitto kildab ennast heaks petremehheks, kui patrakaste läbbi aiab ja mõtleb isseg, et feik, mis Jummal ühhel aastal annud, peab ka selsammal aastal õrrakulluma ja otsa sama. Rummal ei te enne sele arro omma war-tandusse polest, et jaagaks warsi paljo tul-leb näädala fohta anda weistele ja perrel, ja peale sedda, mis tulleb hääda aiafs hoida. Küls mitto maia langenud, et rahval ja weistel ollid súggise suted sõmised, ogga kerwade ollid feed fallid ja ründedki rõmuks. Siis osta falli hindu leiba ja heino ja kissu pattuksed weistele!”

„Moh!” hakkas Galla Jaan, „seep se on, miks pärast ma allati torrisen omma perrenaesega! Súggisest Jouloni aisa üks keetminne allati ja pealegi liig fullutaminne; agga pärrast vötti heaks, kui antakse wet leiba. Esite lomad tallawad siالت ette austud heinad jalge alla, ja pärrast ei olle pölo pöhe, ei hõlje kõrtli närida. On